

Història d'un jove feliç

Pau és un jove molt especial. Té un somriure que li il·lumina el rostre cada vegada que li passa alguna cosa bona a la vida i els podem assegurar que li'n passen moltes. Ell no va tindre sort quan va néixer i una paràlisi cerebral li impedeix gaudir de l'autonomia de qualsevol jove de la seua edat. Necessita ajuda per a realitzar moltes de les rutines diàries de la vida, s'alimenta mitjançant una sonda gàstrica, està ancorat a una cadira de rodes i els seus moviments són més bé limitats. Encara que no es comunica amb paraules ens entenem amb intenses mirades que ens enlluernen cada vegada que intenta dir-nos que ens estima. Però, això sí, res no li impedeix somniar.

Un matí de tardor, la fisioterapeuta del centre d'educació especial on ell assisteix a diari i on té molts amics que se l'estimen, el va posar damunt d'un tricicle adaptat per provar d'estimular els seus moviments i, sorprenentment, va començar a pedalejar. Va ser capaç, sense ajuda, d'accionar aquell aparell que l'acostava a la llibertat i ell que n'era conscient, cridava emocionat i es reia sense parar. L'expressió del seu rostre ho deia tot, no calien més paraules. El vídeo d'aquell fascinant episodi va arribar a la família i era tan emocionant veure a Pau realitzar aquells meravellosos moviments que compartiren el seu entusiasme en tots aquells que podien valorar el seu esforç. Tota la família va quedar sorpresa d'aquell moment i, conscients de com de costós és qualsevol aparell que vinga d'una ortopèdia, es van posar a pensar la manera d'aconseguir aquesta "joguina".

Allà pel mes de desembre, la seua tia Montse va tindre una gran idea i la va compartir amb una bona amiga de la família, Mari Carmen, que emprant les seues magnífiques paraules va escriure una emocionant carta als Reis Mags sol·licitant a ses Majestats un tricicle adaptat que li permetera exercitar la seua malmesa musculatura a casa. La van enviar amb molta il·lusió per les xarxes socials i el més sorprenent és que als pocs dies van rebre resposta. La màgia del Nadal havia sortit efecte.

Ses Majestats no vivien a l'Orient sinó a Ibi (Alacant), tampoc portaven corones al cap, però sí una garbera d'il·lusió i entusiasme al cor i no eren tres sinó quatre, quatre germans generosos propietaris d'una empresa familiar **Plásticos Índex** que acostumen a ajudar els demés mitjançant projectes solidaris contribuint així a la construcció d'una societat més cooperativa, més respectuosa i més digna. Quan es van assabentar d'aquesta increïble història van decidir accionar tots els mecanismes necessaris per ajudar sa tia. Es van posar en contacte amb l'escola i la fisioterapeuta els va orientar sobre on podien aconseguir la bicicleta i quines adaptacions necessitava per poder-la accionar. Aquesta havia de recórrer un llarg camí ja que estava fabricada als Estats Units d'Amèrica i les darreres adaptacions s'havien de fer a la ciutat d'Alcoi. El dia de Reis, els patges passaren de llarg per davant de sa casa i ell, com altres anys, va esborrar la il·lusió.

Quan hui ha sonat el timbre de la porta de casa, l'última cosa que Pau s'esperava era trobar-se cara a cara amb els mateixos Reis Mags que li portaven el seu flamant tricicle. Superat el shock del primer moment, s'ha posat a cridar emocionat i encara que no ha

sigut capaç de recórrer un trajecte molt gran, ha pogut agrair amb els seus enormes ulls color ametlla tot el que aquestes generoses persones havien fet per ell. Tots els allí presents ens hem emocionat pensant que algú que no té cap lligam afectiu amb nosaltres era capaç d'empatitzar amb la nostra problemàtica i regalar-nos de manera totalment altruista tanta felicitat.

Esta nit Pau no podia dormir-se de tanta emoció com sentia. Enmig del silenci de la nit escoltàvem les immenses rialles que obsequiava als Reis mentre recordava tot el que havia viscut en esta inoblidable i

màgica vesprada. Els assegurem que quan ha sigut capaç de tancar els ulls dibuixava al seu senzill rostre un enorme somriure. De segur que somniarà que vola a cavall d'aquella preciosa bicicleta de color xicle de menta que vostès li han regalat.

Aquesta és una prova palpable que la solidaritat habita al cor de les persones. Hui Amparo i els seus tres germans ens han donat una lliçó d'humanitat ja que han regalat a Pau molt més que una bicicleta, li han regalat un somni. Amb gestos com aquests comprovem emocionats que al món hi ha persones bones, de gran cor que comparteixen amb els demés el fruit del seu treball i escriuen en majúscules la paraula Generositat. Moltes gràcies per la seua senzillesa, per la seua solidaritat, per la seua bonhomia, per la seua humanitat i especialment per fer realitat un somni, el seu somni, el nostre somni, ajudar a Pau a ser molt més **feliç**.

Cocentaina a 26 de gener de 2016